

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

*"Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet."*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot, és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

Áldott, békés karácsonyt kívánunk!

Ez a lapszám a **BETHLEN GÁBOR** támogatásával jelent meg.
Alapkezelő Zrt.

ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS A SOLI DEO GLORIA HÁZBAN

November utolsó szombatjának délutánján sok-sok gyermek és felnőtt jött el, hogy valamilyen módon készüljön az adventre. Koszorúk készültek, mézeskalácsok gőzölögtek, díszes fenyőfák és angyalkák hirdették, hogy valami köze-

leg. Örülünk, hogy értékes találkozások, beszélgetések is történhettek a várakozás jegyében.

A kezdő igében arról volt szó, hogy Isten annyira szeret minket, hogy eljött értünk, hogy ne bolyongva, elveszeten éljünk, hanem végre Vele és az Ő szeretetében.

„Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat.” Ezékiel 34,11

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Lukács 19,10

KARÁCSONY UTÁN VAGYUNK

Nagy valószínűséggel ezeket a sorokat adventben, vagyis december 25. előtt olvasod. Mégis karácsony után vagyunk. Nem várjuk, hogy megszülessen a kisded Jézus, nem várjuk a pásztorokat és a napkeleti bölcseket, mert mindez már betelt, megtörtént, több mint 2000 éve. Karácsony után vagyunk: Már megszületett a Megváltó, már eljött az Üdvözítő. Isten Fia Emberfia lett, már magára vette bűneinket és a betlehemi éjszakától kezdve, a kereszt sötéttségén át, a sírbolt fekete fénytelenységig közösséget vállalt a mi mélységeinkkel. Több ezer éven keresztül várták ezt és amikor megtörtént, akkor örvendeztek. Generációról generációra adták tovább a reménységet és Isten ígését, hogy ezt megfogja tenni. Arra vágytak, hogy átélhessék az Úr szabadítását, amikor pedig megtörtént mindez, akkor az egész életük megváltozott.

Nekünk már van lehetőségünk minden terhünket letenni

az értünk született és értünk halt Úr Jézus elé. Nekünk már nyitva áll az út a mindenható Isten jelenlétébe, bármikor mehetünk, szólhatunk hozzá. Számmunkra már az ígért próféciaik többsége beteljesedett ígért. Mégis úgy élünk, úgy gondolkodunk, mintha még karácsony előtt lennénk, mintha nem jött volna el a Megváltó, mintha Isten nem lenne velünk, mintha azért kellene fohászzkodni, hogy a mindennapi és a rendkívüli nehézségeinket vegye már észre az Úr. Pedig karácsony után vagyunk. Immánuel: Velünk az Isten, sőt Ő azt ígéri, hogy minden nap ott van Veled. Az üdvösség forrása eljött, Ő tudja, ismeri az életünk minden kínját és baját, még akkor is, ha nem beszélünk azokról.

Arra bátorítalak, hogy idén, amikor karácsonyt ünnepelek, gondolj az üzenetre, örömhíre úgy, mint ami már beteljesedett és személyesen neked készült ajándékként ott lehet a gondolataidban és szívedben örök érvényű kincsésként. János evangé-

liumában így olvassuk: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (János evangéliuma 1,14). Karácsony után vagyunk, vagyis minden ígését és kincsét, örömet már nekünk adta. Éljük meg így a megajándékozottság felemelő érzéseit.

Vannak olyan ígéretetek, amik viszont még betöltésre várnak. Adventus Domini, az Úr eljövetele: mikor minden helyreáll és minden Isten uralma alatt rendeződik igazsággal és szeretettel, vagyis a világunk újjáteremtése, az Úr Jézus második eljövetele még nem történt meg. Ennek várásában pedig ne fáradjunk el, mert ahogyan az Üdvözítő eljövetele megvalósult, úgy ez is valósággá válik. Már előre örvendezhetünk azon, hogy lesz majd, mikor már ez is megtörtént és újjáteremtett testben, Isten szemébe nézve mondhatjuk ki azt, hogy *Köszönöm.*

Korsós Tamás

ÚJ ALAP – ISTEN AJÁNDÉKA ADVENTBEN

Három este, három ige, három töltődés, három új megközelítése a hitünk alapjainak, mindez Ablonczy Áron, a Zsinat Ifjúsági Szolgálatának vezetőjének áldásos prédikációi nyomán. A november végi Örömhír esték összefoglalása.

Bizonyára örülnének az igehirdetés összefoglalóinak mindazok, akik nem tudtak részt venni az evangélicizációs estéken, de azt súgja a lelkem, hogy van, amit nem lehet írásban átadni. Ablonczy Áron igehirdetéseit hallani kell és átélni. Ha most leírom, hogy egyik nap arról hallgattuk őt, hogy miért kell gyorsan meghalunk, a másik napon pedig, hogy hogyan legyünk alázatosak, áldozatkészek, attól tartok, az én tollamból ez nem jönne át annyira, mint amikor a templomban letehetjük a kereszt mellé szó szerint a teherként ránk nehezedő köveinket és gyertyagyújtással az új reménységet beengedhettük a szívünkbe. Biztos vagyok abban, hogy áldás volt mindhárom este a jelenlévő gyülekezeti tagoknak!

Volt azonban egy prédikáció az esték során, amit a karácsonyi ünnepvárás kapcsán aktuálisnak érzek, és ezeket a prédikációi gondolatokat örömmel teszem a hívek lelke elé.

„Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradoznak. Hogyha az Úr nem őrzi a várost, az őr hiába őröködik fölötte. Hiába keltek hajnalban és fáradoztok késő éjjelig: a kemény fáradság kenyerét eszitek. Ám akiket szeret, ő azokat elhalmozza, jöllehet alszanak.” (Zsoltárok 127)

Black Friday és advent idén is párhuzamosan kezdődött el, de míg az egyik arról szól, hogy tenni, megszerezni, addig a másik az ellentétére hív, elcsendesedni, megállni, böjtölni, megüresedni. VÁRNI. Várni Jézust, aki eljött és újra eljön. Két ellentét, ami minden évben párhuzamosan fut ebben az időszakban.

Ha belegondolunk, hogy milyen volt az előző hetünk, valószínűleg közös bennünk, hogy rengeteg teendő vett körbe minket és a karácsony közeledtével érezzük már, hogy ez a nyomás nem fog változni. Mi az, amiért annyit izgulunk, aggódunk, gürcölünk, tesszünk, szervezünk és mégsem lesz belőle áldás? A zsoltár figyelmeztet, hogy ez az életmód nem eredmény nélküli, hanem értelem nélküli lesz. Mert eredménye van. Csak figyelmeztet, hogy az eredmény fáradsággal szerzett kenyér lesz és izzadtságzagú. Figyelmeztet, hogy hiábavaló lesz a korán kelés és a későn fekvés. Nem az ember felelősségéről és szerepéről szól ez a zsoltár, nem azt akarja kibébiteni, hanem Isten szerepéről az ember életében. Azaz az igyekezet szép dolog adventben is, csak semmi értelme önmagában. Lehet nagyon zsúfolt adventi időszakunk, lehet kevés alvás a sok készülés miatt, lehet sok alkalom és program, lehet helytállás a sok tennivaló között, de mindez hiábavaló fáradozás, ha az Úr nem építi mindezt és nincs rajta az áldása. Az ember életében a tenni akarásból rengeteg aggodalom fakad, ami ahhoz vezet, hogy egyre többet akar tenni, hogy a teendők végére érjen, hogy csökkenjen, ami miatt aggódhat. Az aggodalom azonban megkötözi abban, hogy észrevegye az Úr akaratát, keresse az ő áldását. Ez az ördögi körforgás egyre inkább elszigeteli a külvilágtól, begubózik és ebből a körforgásból kimarad Isten. Ebben a helyzetben fogalmazza meg vála-

szul a zsoltáríró ezt az imádságot, ami neki is tapasztalata. Aki elfogadja, hogy Isten álmában is adhat eleget, és aki felismeri ezt az aggodás spirált, az tud belépni abba az elengedésbe, ami azzal jár, hogy az Úr álmában is ad eleget, mert szeret.

Adventben, a készülésben, a várakozásban olyan nagy a törekvés, hogy az évnek legalább ebben az ünnepi részében minden rendben legyen, ha már ennyit készültünk, akkor békés és áldott legyen. Olyan sok a megkötöttség, elvárás, görcs sok-sok tekintetben, hogy ilyenkor a legnehezebb szabadulni és szabadulást találni. Jézus azokért halt meg, akik azt gondolták, hogy nélküle megoldják, akik azt gondolták, hogy elég munkát teszek én bele mindenbe, nem kell nekem még egy megváltó is, betartok minden szabályt, figyelek magamra is, nincs szükségem segítségre. Őt magát tartották hiábavalónak. Az emberek mind elfelejtkeztek róla és ő még ekkor sem felejtkezett el róluk.

Ez a zsoltár megállít adventben, sok mindenben tükröt tart, sok mindenben fájdalmas. De arra is rávilágít, hogy a fáradozásaink mellett van szabadítás és szabadító, aki tud áldást hozni és szeretetéből fakadóan teszi is. Úgy készüljünk ebben az ünnepben, hogy ne kihagyjuk mindezekből Istent, hanem keressük, hogy mit jelent az Ő áldása alatt élni. Ámen.

(Ablonczy Áron lelkipásztor igehirdetése.)

*Az összefoglalót készítette:
Szilvia Gabriella*

EGY KIHAGYHATATLAN KIÁLLÍTÁS A FŐVÁROSBAN

Gyermekkori barátom, Niederreiter Zoltán még évekkkel ezelőtt mesélt nekem arról, hogy egyszer majd kiállítás nyílik és könyv is születik abból, amit asszirológusként, az ELTE adjunktusaként jőideje kutat. Az ókori Mezopotámia kultúráját bemutató időszaki tárlat végül idén októberben nyitotta meg kapuit a Szépművészeti Múzeumban.

Zoli barátom a kiállítás kurátoraként végtelen átéléssel vezette körbe családomat a termeken, ahol szinte megelevenedett előttünk a Krisztus előtti 500 és 1000 közötti újasszír, újbabiloni istenvilág. A bemutatott emlékek hét neves európai gyűjteményből érkeztek Magyarországra, és nehéz szállíthatóságuk miatt valóságos szenzációnak számít, hogy bemutatásra kerülnek ezen a kiállításon.

„Talán a legfontosabb kulcszó az ókori Mezopotámia szempontjából az istenek és a démonok lehetnek, ezért rajtuk keresztül szeretnénk bemutatni ezt az ókori örökséget, amelyben az irodalomnak, a csillagászatnak, a történelemnek és a vallásnak egyaránt fontos szerepe van” – fogalmazott Zoltán a Petőfi TV-nek adott interjújában. Mint mondta, Assurból, Kalhuból illetve Babilonból jöttek szobrá-

szati alkotások és ékírástos szövegek.

Koppenhágából, Berlinből és Drezdából érkeztek hatalmas palota domborművek is, amelyek talán a leglátványosabb elemei a kiállításnak. Nem beszélve a mezopotámiai démonvilág talán legismertebb alakjáról, Pazuzuról, aki a szelek uralkodója volt, és aki aztán gyakran feltűnt a popkultúrában. De láthatjuk Bábel tornyának kicsinyített mását is, ami valóságosan mutatja be az egykor 91 méter magas lépcsőzetes toronytemplomot.

Mindezt azonban elmondani nem lehet, látni kell! Február 2-áig még megtehetjük a budapesti Szépművészeti Múzeumban. Érdeemes előzetes bejelentkezés alapján tárlatvezetést kérni, maradandó élményben lehet része a látogatóknak!

Dr. Szilvay Balázs

Az evangélium hirdetése olykor véráldozatot követel. Így volt ez az ősegyházban a Római birodalomban, aztán az ellenreformáció idején, elsősorban hazánkban, a Kárpát-medencében, de sajnos így van ez ma is. Milliós nagyságrendű az üldözött keresztények száma és sokezres azoké, akik évente vérrel áldoznak. Szégyene ez a mindenkori üldözöknök még akkor is, ha maga a Megváltó önként áldozta magát a keresztén és persze szégyene volt ez azoknak is, akik az Ő halálát követelték és munkálták.

Városi újságunk novemberi száma beszámolt arról, hogy a protestáns lelkipásztorokat és tanítókat elítélő pozsonyi vértörvényszék 350 éves évfordulója kapcsán az áldozatok emlékére kopjafát állított a Református Missziói Alapítvány a Trianon Emlékparkban. A kopjafát a csetfalvi alkotómester, Gergely István leplezte le. Még azon az estén az Árpád Fejedelem Általános Iskola értékes műsort, dr. Csorba Dávid egyháztörténész pedig okos előadást tartott e témában a Községi Házban. Cserkészeink pedig – közel harmincan – kerékpártúrán Pápán és Pápa környékén látogattak meg olyan református és evangélikus templomokat, amelyekből gályarabságra hurcolták el az ott szolgálókat.

Természetesen a biciklis kalandot megelőző este értékes előadást hallgattunk meg a Pápai Református Teológián e témában. 57 km-t kerekeltünk másnap úton és úttalan viszonyok között. Szántó föld, sár, dagonya, kukoricás, kavicsos talajok tették emberpróbálóvá e kalandot. Persze emlékeztettük arra egymást, hogy mi ez ahhoz képest, amit a gályarabok szenvedtek?! Malomsokon Edvi Illés Gergelyre, Rábaszentendrason Borhidai Miklóstra emlékeztünk. Mindketten evangélikus lelkészek voltak. Vasárnap a pápai református templomban elhelyezett emléktáblánál hajtottunk főt Kocsi Csergő Bálint tanár és Sélylyei István püspök helytállása előtt. A kalandos túránk alatt rengeteget tanultunk hitvalló hőseinkről.

A fentieket az alábbi képek beszédesen illusztrálják.

Pápán és környékén bicikliztünk, ahová segítséget vettünk igénybe

Hogy ne a vakvilágba bicikliztünk, először tanultunk az ősi falak között

Be is melegítettünk

RAB-PRÉDIKÁTOROK ELŐTT

Az első kilométeren még kerékpárutunk is volt

Aztán már utunk sem

Első állomásunk Malomsok

„Aki felnéz, sose fárad el!”

De egy kis kakaócsiga sem árt ehhez

Ez még szaporodott, mire hazaértünk.
A gazdáikat az autóban nem dokumentáljuk

A második állomásunk

Vasárnap persze templomba megyünk

Pláne, ha ott is úticélunk tárgyi emlékei vannak

Ha út volt, ott kíséretünk is volt

Némely étkezésünk körülményei is cserkésziesek voltak

Széplaki Mercédesz

SZUBJEKTÍV EMLÉK- ÉS GONDOLATFOSZLÁNYOK A PÁL APOSTOL NYOMÁBAN CÍMŰ ZARÁNDOKLATUNKRÓL

Törökország 3.

Csodálatos észak- és dél-ciprusi élmények, turisztikai élvezetek és néhány pihenő ciprusi óra után a meglehetősen fapados vízibuszon visszautaztunk Törökországba.

Közben, ahogy már írtam, egy zarándokot hazabocsátottunk, de emiatti szomorúságunkat három új zarándok sikeresen enyhítette. E csoportkép egy kút körül készült, amelyről még lesz szó.

Már csak azért is, mert első közös utunk Pál apostol szülővárosába, Tarsusba vitt. Mondhatjuk, hogy Pál apostol szerénységének megfelelő körülményeket találtunk. Talán még török átlagosnak sem mondható e település. Persze, nem elfeledve, hogy az iszlám világban vagyunk, nagyra értékeljük, hogy a város közepén egy Pál apostolról elnevezett ortodox templom várt bennünket.

És ez semmi ahhoz képest, hogy eljutottunk egy olyan kúthoz, amelyből állítólag még Pál apostol is ihatott.

Az iménti „csoportkép” e kút körül készült. Mondanom sem kell, hogy a többség igen, de nem mindenki kóstolta meg a kút vizét. Lehet fogadásokat tenni, hogy ki igen és ki nem. Az viszont titok marad, hogy aki nem, az azért nem, mert e víztől volt averziója vagy attól az edénytől, amiből egy lelkes török kínálta a vizet nekünk, előttünk

pedig bizonyára több ezer turistának. Aztán nem kis kutatással eljutottunk egy olyan intézménybe, ahol még sört is adtak. „Láss csodát”, ott nem volt finnyás közöttünk. Talán ez volt az utolsó pont, ahol Pál apostolt tárgyi emlékek, netán hiteles lábnyomok között emlegethettük.

Innen az idegenforgalom és turizmus számára oly fontos Cappadociába/Kappadókiába vettük az irányt. A fantasztikus természeti és épített kincsek mindannyiunkat elbűvöltek. Kőbe vájt települések, bennük 21. századi kényelmi igényeknek megfelelő hotelek ejtik egyik ámulatból a másik kábulatba az odalátogatót.

Velem különösen is könnyű dolga volt e látványosságoknak, mert ifjúkoromban elég sokat tanulmányoztam a három híres egyházatyának: Nagy Szent Vazul, Nazianzi Szent Gergely és Nüsszai Szent Gergely gondolatait. Őket hívják Cappadociai/Kappadókiái Atyáknak. A megoldásaikra már nem emlékszem, de arra igen, hogy egybekel mel-

lett a következő problémákkal küzdöttek: Szentháromság tan, az evangélium és a hellén filozófia kapcsolata, valamint az egyház titka. Persze a zarándoktársaimat ennél még sokkal jobban elbűvölte az a turisztikai látványosság és lehetőség, amelynek keretében napfelkeltekor lehet hőlégballonnal a táj fölé emelkedni és akinek szerencséje van és túléli, az még egy reggelit is kap utána.

Mondanom sem kell, hogy ez ügyben én kísértetiesen hasonlítottam arra a zarándokra, aki nem kívánt inni a 2000 éves kútból és a cirka 30 éves bádogedényből. Persze a kőbe vájt lakásokat, intézményeket is megtekintettük.

Ide én is elindultam, de mielőtt teljesen elhatalmasodott volna rajtam a klausztofóbiám – amiről eddig nem is tudtam –, Istennek hála, találtam egy kimenekülő utat.

Sok órás, modern, gyönyörű hegyek között kacsaringózó, többsávos út vezetett innen – legalább két évezredet átugorva – a modern, szekularizált, elvilágiasodott fővárosba, Ankarába.

Persze azért kultusz itt is van. Csak nem Allah, nem is Mohamed, pláne nem Jézus Krisztus kultusza, hanem Mustafa Kemal Atatürk, a 20. századi hősnek, a „modern” Törökország megteremtőjének a kultusza. Nem vitás, hogy különleges tehetségű, sikeres hadvezér volt az első világháborúban, aztán az ismert nótának az ambícióját vette

magára: „Holnapra felforgatjuk az egész világot!” Persze csak limitáltan, Törökországra vonatkoztatva. Az Úr kegyelme vagy a történelem fintora vagy az emberi természet miatt nagyon fontos itt megjegyezni, hogy úgy tűnik, neki ez emberségebben sikerült, mint a 20. század kommunizmusának és a 21. század progresszívizmusának Európában. Merthogy néhány beszélgetésből nekem úgy tűnik, hogy az iszlámnak, mint intézménynek a hatalmát visszaszorította, például – ahogy már erről szó volt – a Hagia Sophia mecsetből – ami mondanom sem kell, keresztény bazilikának épült – kulturális központot csinált. Ugyanakkor az Allah-hit „vezérfonalként” ott van a török emberek gondolatában, például az emberi racionalitásra Allah ajándékaaként gondolnak. Tehát például az ember azért tud gyógyítani, mert Allah megadta neki ezt a képességet. Az euró-atlanti kereszténységet azonban nem csak a templomok transzferálásával irtják, hanem a lelkek gyilkolásával és az agyak mosásával is, még hozzá óriási sikerrel.

Atatürköt még sok mindent mondhatnék, de maradjunk a lényegnél, hogy jó nagy „templomot” építettek neki követői, ahol emléket törökök és nem törökök kultikus tisztelettel vagy „turisztikus kötelességtudattal” látogatják.

A képen látható épület persze egy töredéke az egésznek, nincs lencse, amely be tudná azt fogni. Kitalálhatja az olvasó, hogy én miért nem vagyok a csoportképen. Azt csak zárójelben említem, hogy akkor is a büfében ültem, amikor évtizedekkel ezelőtt, egy konferencia kapcsán Moszkvában az ökumenikus csapat Lenin mauzóleumába látogatott. De Atatürkhez visszatérve, kedvencei közül csak egyre hívom föl a figyelmet: a gyönyörű autóra. A szép autókat talán nála már csak Brezsnyev szerette jobban.

Csak úgy cikáztunk az évszázadokban, amelynek során fontos állomásként érkeztünk Izmitben gróf Thököly Imre házához. Gazdag múzeum várt bennünket, előtte szép emlékmű.

A meghatóan impozáns emlékhely nyilván török-magyar együttműködés eredménye. Mindkét fél beletette a tudományosságot, az esztétikumot, a szükséges anyagiakat. És itt még nincs vége! Megérkezésünkkor csak egy füvet nyíró fiatalember volt a környéken. Amikor elhallgatott a fűnyírója, megállapítottuk, hogy milyen tapintatos velünk szemben. Aztán kiderült, hogy többről van szó. Telefonálása kapcsán percek alatt ott voltak a hivatalosok, a múzeum fenntartói, angolul beszélő tolmáccsal együtt. Mindent kinyitottak, mindent

megmutattak és csak úgy sugározták, hogy ismerik a magyar történelmet, s hogy Thököly Imrének nem csak kövek és tárolók hirdetik az ittlétét, hanem az iránta való tiszteletet és ezzel együtt a magyarok iránti szeretetet is őrzik szívükben az izmitiek. Jó magyarnak lenni Törökországban (is)! Pláne, ha ott ünnepeljük Fenyvesi Zolika születésnapját! Persze lehet, hogy ő másként gondolja, mert felteszem, hogy élete legdrágább születésnapját terítette meg nekünk.

Az Izmitben fakadt nemzeti jóérzés csak fokozódott Rodostóban, ahol – Pál apostolt nem feledve – Rákóczi lábnyomaiban is szívesen sétáltunk.

Természetesen a tengerparti Rákóczi-ház miliője – Mikes Kelemen levelei mellett – eszünkbe juttatta Reményik Sándor idevonatkozó gondolatait is. Bizonyára nem tévedett, ha így gondolt a zágoni Mikesre: *„Ha esténként a csillagok / Fürödni a Márvány-tengerbe jártak, / Meglátogatták az itthoni árnyak, / Szelíd emlékek: eszeveszett hordák, / A szívét kitépték. / S hegyeken, tengereken túlra hordták...”*

A mi szívünket dédelgették a törökországi napok: Pál apostol „nyomai”, a ciprusi otthonosságunk, a Cappadociai Atyáknak feledésem ködéből előkevert teológiája, a szekularizált török nép spirituálisítása és nem utolsósorban a Thököly és Rákóczi emlékhelyek emelkedettsége okán. De ezzel együtt ezek a meggazdagodott szívek már hegyeken és tengereken keresztül hazavágytak. Neki is lódultunk, de azért hagytuk magunkat megállítani egy szerbiai csevapcsicsára, hogy tudjunk visszavágyódni a Balkánra.

S mire hajnal előtt csak néhány perccel hazaértünk a Közösségi Házhoz, már csak a hála volt bennünk azért, hogy elmehettünk, ott lehettünk és hazaérhettünk. Soli Deo Gloria! De legyen Pál apostolé az utolsó szó: „Non est volentis, neque currentis, sed miserentis Dei.” / „...nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16)

Dr. Bóna Zoltán

A Református Egyházközség, a Soli Deo Gloria Közösség és a cserkészcsapatunk eseménynaptára virágvasárnapig

December 8.	10.00	Advent második vasárnapjának megünneplése zenés szolgálattal – Ref. templom
December 13.	16.00	Évvégi cserkész-mulatság – SDG Közösségi Ház
December 15.	10.00	Advent harmadik vasárnapjának megünneplése zenés szolgálattal – Ref. templom
	17.00	Betlehemi láng cserkészátadása – SDG Közösségi Ház, templomok
December 16–24.		Cserkészbetlehemezés – városszerte
December 21.	15.00	Karácsonyi gyermekünnepség – SDG Közösségi Ház
	18.00	Kantátika karácsonyi koncertje – SDG Közösségi Ház
December 22.	10.00	Advent negyedik vasárnapjának megünneplése zenés szolgálattal – Ref. templom
	17.00	Városi karácsony cserkész-szolgálattal – Művelődési Ház
December 24.	08.30	Cserkészreggeli – SDG Közösségi Ház
	18.00	Szentesti áhítat – Református templom
December 25–26.	10.00	Karácsonyi istentisztelet az úrvacsora megünneplésével – Ref. templom
December 29.	10.00	Vasárnapi/aprószenetek istentisztelet – Református templom
December 31.	10.00	Óévi hálaadó istentisztelet – Református templom
Január 1.	10.00	Újévi könyörgő istentisztelet az úrvacsora megünneplésével – Ref. templom
	11.30	Újévi köszöntő – SDG Közösségi Ház
Január 5.	10.00	Vízkereszt ünnepi istentisztelet – Református templom
Január 12.	10.00	Istentisztelet, egyházközségi beszámoló, ünnepi ebéd – SDG Közösségi Ház
Január 18.	19.00	Erdélyi bál – SDG Közösségi Ház
Január 20–22.	18.00	Ökumenikus imaheti istentiszteletek – Délegyháza/Dunavarsány templomaiban
Január 23.	18.00	Ünnepi ökumenikus istentisztelet – SDG Közösségi Ház
Január 29.	17.00	Készültem az útra – Wittner Mária emlékkiállítás megnyitó – SDG Köz. Ház
Február 16.	10.00	Házasság vasárnapja, házaspárok köszöntése/megáldása – Ref. templom
Február 22.	19.00	Cserkészbál – SDG Közösségi Ház
Február 24–28.		Egy napos Civil véradás – SDG Közösségi Ház
Március 6–7.	18.00	Böjti bűnbánati istentiszteletek – Ref. templom, SDG. Köz. Ház

Március 9.	10.00	Böjtfőz vasárnapi istentisztelet az úrvacsora megünneplésével – Ref. templom
Március 12.	18.00	Böjti házi imaóra
Március 15.	10.00	Nemzeti ünnepi istentisztelet – Református templom
Március 19.	18.00	Böjti házi imaóra
Március 26.	18.00	Böjti házi imaóra
Április 2.	18.00	Böjti házi imaóra
Április 9.	18.00	Böjti házi imaóra
Április 13.	10.00	Virágvasárnapi ünnepi istentisztelet – Református templom
	15.00	Családi délután – Művelődési Ház és udvara

A Református Templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk,
s azzal egy időben gyermek-istentiszteletet is.

Minden szerdán 18 órakor tartunk az SDG Közösségi Házban tematikus bibliaórát és
szintén itt minden csütörtökön 7:30-kor 20 perces hétközi istentiszteletet.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden szerdán 18.00-kor bibliaórát tartunk.

A cserkész-gyermekek őrsi foglalkozása minden szerdán 16:20-tól van
az SDG Közösségi Házban.

A felnőtteknek vasárnaponként 11:20-tól ugyanitt.
Lovasoktatás minden szombaton délután 15 órától.

A Soli Deo Gloria Közösségi Ház Kolumbáriumára iránt érdeklődni
a 06/20 914-3893-as valamint a 06/30 637-8170-es telefonszámon lehet.

További információ

*a dunavarsany.ref@gmail.com e-mail címen
vagy a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon kapható.*

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Dr. Bóna Balázs, Dr. Csizmadia Zoltán, Csobolyó Katalin, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában

Példányszám: 400

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu

Facebook: Dunavarsányi Reformátusok